

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Wojciech Łączewski

w obecności:

Protokolant: Monika Kamińska, aplikant adwokacki Kamila Mróz

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście w Warszawie Tomasza Mioduszewskiego

po rozpoznaniu w dniach 16 lipca 2015 roku i 7 sierpnia 2015 roku

na rozprawie

sprawy K. P., syna J.i M.z domu (...), urodzonego dnia (...)w W.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 6 grudnia 2014 roku, w W. na ulicy (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że będąc pod wpływem środka psychotropowego zawierającego związku amfetaminy prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...), to jest o czyn z art. 178a §1 k.k.;

II. w dniu 6 grudnia 2014 roku, w W. na ulicy (...), w samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki psychotropowe w postaci amfetaminy znajdującej się w zawiniątku z folii aluminiowej o wadze 0,57 grama netto, to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.)

I. oskarżonego K. P. uznaje za winnego tego, że w dniu 6 grudnia 2014 roku, na ulicy (...) w W., województwa (...), znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy prowadził samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 178a §1 k.k. i skazuje go, a na podstawie art. 178a §1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 §2 k.k. orzeka wobec oskarżonego K. P. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. oskarżonego K. P. uznaje za winnego tego, że w dniu 6 grudnia 2014 roku, na ulicy (...) w W., województwa (...), wbrew przepisom ustawy posiadał środki psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 0,57 grama netto, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.) i skazuje go, a na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.) wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.) orzeka wobec oskarżonego K. P. przepadek dowodu rzeczowego określonego w pkt 1 wykazu dowodów rzeczowych nr I/1996/14 (k. 21 akt sprawy);

V. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 §1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego K. P. w pkt I i III wyroku kary pozbawienia wolności łączy i tytułem kary łącznej wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 69 §1 i §2 k.k. w zw. z art. 70 §1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. P. w pkt V wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 5 (pięciu) lat;

VII. na podstawie art. 71 §1 k.k. wymierza oskarżonemu K. P. grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając, na podstawie art. 33 §3 k.k., wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

VIII. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu K. P. w pkt VII wyroku grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 grudnia 2014 roku do dnia 7 grudnia 2014 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

IX. na podstawie art. 63 §2 k.k. zalicza oskarżonemu K. P. na poczet orzeczonego w pkt II środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 6 grudnia 2014 roku do dnia 11 sierpnia 2015 roku;

X. na podstawie art. 616 §1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 616 §2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 618 §1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. Nr 146 z 2009 roku, poz. 1188 z późn. zm.) w zw. z §2 ust. 1 – 3, §3 ust. 1, §14 ust. 2 pkt 1 i 3 oraz §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. F. G. w W. kwotę 546 (pięćset czterdzieści sześć) złotych 12 (dwanaście) groszy tytułem wynagrodzenia za obronę wykonaną z urzędu;

XI. na podstawie art. 626 §1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 §2 k.p.k. zasądza od oskarżonego K. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1500 (tysiąc pięćset) złotych tytułem częściowych wydatków; w pozostałej części na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonego K. P. od zapłaty kosztów sądowych ustalając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 324/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie rozpoznając sprawę oskarżenia onego K. P. ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 6 grudnia 2014 roku funkcjonariusze Policji R. S. i C. L. pełnili służbę patrolową w patrolu zmotoryzowanym na terenie działania Komendy Rejonowej Policji W. I. Około godziny 21⁰⁰ zatrzymali do kontroli drogowej samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) poruszający się po ulicy (...). Samochód był prowadzony przez K. P.. (dowód: zeznania świadka R. S., k. 18v)

Podczas kontroli z uwagi na podenerwowanie kierującego K. P. postanowiono dokonać kontroli pojazdu pod kątem posiadania przedmiotów zabronionych. Podczas przeszukania samochodu w schowku drzwi lewych przednich, to jest od strony kierującego ujawniono środki psychotropowe w postaci amfetaminy o wadze 0,57 grama netto znajdującej się w zawiniątku z folii aluminiowej. (dowód: protokół przeszukania pojazdu marki V. (...), k. 8 – 10; protokół użycia testera narkotykowego, k. 11; protokół oględzin, k. 16 – 17; zeznania świadka R. S., k. 18v – 19)

W związku z ujawnieniem substancji psychotropowej funkcjonariusze Policji postanowili poddać K. P. badaniu celem ustalenia, czy znajduje się pod wpływem amfetaminy lub innych środków odurzających (dowód: zeznania świadka R. S., k. 19).

Niezależnie od tego badania poddano ujawnioną w samochodzie K. P. substancję. Przeprowadzone badanie testerem narkotykowym wykazało, iż zabezpieczona substancja stanowi – według wskazania – amfetaminę. (dowód: protokół użycia testera narkotykowego, k. 11; zeznania świadka R. S., k. 19)

W wyniku badania moczu K. P. metodą immunochemiczną stwierdzono obecność amfetaminy. W związku z powyższym od K. P. pobrano do badania krew. (dowód: wynik badania, k. 14; zeznania świadka R. S., k. 19; protokół pobrania krwi, k. 58)

W wyniku badania metodami chromatografii gazowej sprzężonej ze spektrometrem mas stwierdzono we krwi K. P. stężenie związków z klasy amfetamin w ilości 51,44 ng/ml, co powodowało zaburzenia sprawności psychomotorycznej porównywalne do stanu nietrzeźwości. (dowód: opinia Pracowni Badań Kryminalistycznych, k. 52 – 57; protokół pobrania krwi, k. 58; sprawozdanie z analiz, k. 59)

Stan faktyczny został ustalony na podstawie wskazań wyżej dowodów.

Oskarżony K. P. na etapie postępowania przygotowawczego oraz przed sądem przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W toku postępowania przygotowawczego K. P. wyjaśnił, że znalezione przy nim narkotyki posiadał na własny użytek. Amfetaminę kupił w dniu 6 grudnia 2014 roku na ulicy (...), około godziny 21⁰⁰, od nieznanego mężczyzny, którego nie potrafiłby opisać. Zapłacił za amfetaminę 40 złotych. Chciał spróbować tej substancji, gdyż średnio raz do roku pali marihuanę. Po zakupie wziął trochę amfetaminy na palec i spróbował, co w jego ocenie tłumaczy dodatni wynik w jego moczu. Zaprzeczył, by był uzależniony od narkotyków.

Podczas przewodu sądowego oskarżony K. P. wyjaśnił, że jest świadomy błędu, jaki popełnił. Faktycznie posiadał przy sobie amfetaminę i był pod jej wpływem. Jest świadom, że nie należy w ten sposób postępować i zamierza wystrzegać się tego typu zachowania w przyszłości. Potwierdził wyjaśnienia złożone w trakcie postępowania przygotowawczego.

Odpowiadając na pytania wyjaśnił, że kupił „sztukę” amfetaminy, tzw. działkę, tj. około 0,6 g amfetaminy. Środek ten kupił wyłącznie dla siebie, ponieważ zamierzał pojechać na imprezę. Zakładając, że kupił około 1 g amfetaminy to spożył tyle, ile wynosi różnica pomiędzy amfetaminą przy nim ujawnioną, a zakupioną. Tego dnia wcześniej innych środków nie spożywał. W momencie zatrzymania jeszcze nie odczuwał działania amfetaminy. Odczuł je po około półtorej godziny od zatrzymania. Zanim wyjechał na ulicę (...) to samochód był zaparkowany bezpośrednio w bramie i ten fakt powiązał z zainteresowaniem funkcjonariuszy Policji.

Wyjaśnieniom oskarżonego dano wiarę w części, w której przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, ponieważ przyznanie to znajduje potwierdzenie w dokumentach, takich, jak protokół zatrzymania, protokoły przeszukania, protokół użycia testera narkotykowego, wynik badania moczu, wynik badania krwi i protokół jej pobrania, protokół oględzin oraz zeznaniach świadka R. S., a także opiniach Pracowni Badań Chemicznych i Pracowni Badań Kryminalistycznych.

Nie sposób dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. P., który stwierdził, iż dodatni wynik amfetaminy należy tłumaczyć tym, że spróbował tylko tego środka biorąc go na palec i wkładając do ust. Wykryte przez Instytut Sportu Zakład Badań Antydopingowych stężenie amfetaminy we krwi oskarżonego, o ile połączy się z opiniami Pracowni Badań Chemicznych i Pracowni Badań Kryminalistycznych prowadzi do stwierdzenia, że oskarżony przyjął przed rozpoczęciem jazdy samochodem jedną porcję amfetaminy, tzw. „działkę”, a nie wyłącznie niewielką ilość tej substancji psychotropowej. W związku z tym, w tej części nie sposób było obdarzyć wiarą wyjaśnień oskarżonego K. P..

Nie sposób natomiast podważyć wyjaśnień oskarżonego, który szczerze opisał okoliczności, w jakich nabył środek odurzający w postaci amfetaminy, aczkolwiek wyjaśnienia K. P. nie mają w tej kwestii większego znaczenia.

Dano wiarę zeznaniom świadka R. S., który opisał okoliczności zatrzymania K. P. do kontroli drogowej, a następnie przebieg interwencji. W trakcie rozprawy R. S. szczerze stwierdził, iż nie pamięta jej przebiegu, chociaż wygląd i twarz oskarżonego powodują, że kojarzy go, jako osobę. K. P., to jest kierujący po zatrzymaniu do kontroli był podenerwowany i zapewne się rozglądał. Innych okoliczności związanych z interwencją R. S. składając na rozprawie nie pamiętał, podobnie, jak nie mógł przypomnieć sobie toru ruchu pojazdu. Jak ocenił zazwyczaj coś wzbudzi zainteresowanie patrolu i prowadzi do zatrzymania. W tym przypadku była to kontrola pod kątem legalności pojazdu. Gdyby tor ruchu pojazdu odbiegał od normy to wspomniałby o tym w zeznaniach. Na etapie postępowania przygotowawczego świadek precyzyjnie podał szczegóły interwencji.

Podobnie przedstawia się kwestia z zeznaniami świadka C. L., który – jak stwierdził – nie kojarzy oskarżonego z wyglądu, nie kojarzy sytuacji związanej z zatrzymaniem oskarżonego, jako kierującego, który miałby posiadać środki odurzające lub substancję psychotropową. Nie kojarzył tego rodzaju interwencji, co tłumaczył tym, że interwencji tego typu ma kilka miesięcznie. Z R. S. pełni służby, jednak nie przypominał sobie zatrzymania do kontroli samochodu na ulicy (...).

Zeznania świadków R. S. i C. L., to jest funkcjonariuszy Policji obdarzono wiarą, gdyż są one szczerze, spójne, logiczne, wewnętrznym niesprzeczne, w przypadku zeznań świadka R. S. konsekwentne, a przede wszystkim znajdują potwierdzenie w dokumentach, to jest protokole zatrzymania, protokołach przeszukania, protokole użycia testera narkotykowego, wyniku badania moczu, wyniku badania krwi i protokole jej pobrania, protokole oględzin oraz wyjaśnieniach oskarżonego K. P.. Wypada także zauważyć, że świadkowie, jako funkcjonariusze Policji nie znają oskarżonego i nie mają żadnych powodów do pomawiania go o zachowania, które mogłyby rodzić jego odpowiedzialność karną.

Podzielono opinię Pracowni Badań Chemicznych w W.. Została ona sporządzona przez odpowiednią instytucję, posiadającą wiedzę i możliwości badawcze z zakresu będącego ich przedmiotem, a nadto została wydana po przeprowadzeniu badań charakterystycznych dla jej przedmiotu, a więc przy zastosowaniu metody chromatografii gazowej z detekcją masową. Zastosowana metoda jest bardzo szczegółowa i potrafi konkretnie odpowiedzieć na pytanie, jakiego rodzaju substancja została ujawniona w samochodzie oskarżonego. Wskazana opinia odpowiada wymogom przewidzianym w kodeksie postępowania karnego, a nadto w toku przewodu sądowego nie była kwestionowana przez strony.

Podzielono opinię Pracowni Badań Kryminalistycznych dotyczącą ujawnionego we krwi K. P. środka odurzającego, to jest związków z klasy amfetamin oraz stwierdzenia, czy prowadząc pojazd mechaniczny oskarżony znajdował się pod ich wpływem. Opinia ta została sporządzona przez kompetentną instytucję posiadającą odpowiednią wiedzę z zakresu będącego jej przedmiotem, a nadto została wydana po zapoznaniu się z wynikami badań krwi przeprowadzonymi metodami chromatografii gazowej sprzężonej ze spektrometrem mas oraz wysokosprawnej chromatografii cieczowej sprzężonej ze spektrometrem mas, które to badania wykonał Instytut Sportu Zakład Badań Antydopingowych posiadający odpowiednie certyfikaty. Zastosowane w badaniu krwi oskarżonego metody są bardzo szczegółowe i potrafią konkretnie odpowiedzieć na pytanie, jakiego rodzaju substancja i w jakiej ilości znajdowała się we krwi K. P.. Pracownia Badań Kryminalistycznych po zapoznaniu się z wynikami badań stwierdziła, iż w chwili pobrania od K. P. krwi znajdował się on pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy, przy czym stężenie tego środka powodowało zaburzenia sprawności psychomotorycznej porównywalne do stanu nietrzeźwości. Opinia odpowiada wymaganiom określonym w kodeksie postępowania karnego, a nadto w toku przewodu sądowego nie była kwestionowana przez strony.

Podzielono opinię biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii B. J. i B. K. – S.. Biegłe są osobami o dużej wiedzy i posiadają również duże doświadczenie zawodowe, a opinię wydały po przeprowadzeniu badań charakterystycznych dla jej przedmiotu. Wnioski biegłe uzasadniły w sposób przekonujący i odpowiadający zasadom opiniowania. Strony

w toku postępowania opinii nie kwestionowały. Z przedmiotowej opinii wynika, iż w chwili czynu oskarżony nie znajdował się w stanie znoszącym lub ograniczającym jego poczytalność, aczkolwiek rozpoznano u niego zaburzenia osobowości (osobowość dyssocjalną) oraz uzależnienie od amfetaminy.

Za wiarygodne uznano dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które zostały ujawnione na podstawie art. 394 §1 i §2 k.p.k. Dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości; również sąd dokonując ich kontroli od strony formalnej i zawartości merytorycznej nie dopatrył się uchybień ani śladów wskazujących na ich fałszowanie przez podrabianie lub przerabianie.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie stwierdził, że wina oskarżonego K. P. nie budzi wątpliwości oraz została w pełni udowodniona.

Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście w Warszawie oskarżył K. P. o popełnienie występku:

1. z art. 178a §1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 6 grudnia 2014 roku, w W. na ulicy (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że będąc pod wpływem środka psychotropowego zawierającego związku amfetaminy prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...);

2. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 124 z późn. zm.; zwana dalej ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii) polegającego na tym, że w dniu 6 grudnia 2014 roku, w W. na ulicy (...), w samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki psychotropowe w postaci amfetaminy znajdującej się w zawiniątku z folii aluminiowej o wadze 0,57 grama netto.

Oskarżony K. P. jest pełnoletni, a sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość jego poczytalność w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony nigdy nie leczył się psychiatrycznie, psychologicznie, odwykowo, czy neurologicznie, a także nie doznał żadnych urazów, czy też nie przyjmuje środków, które mogłyby wpływać na jego poczytalność (vide wyjaśnienia oskarżonego K. P., k. 108v). Okoliczności takie nie wynikają również z opinii sądowo – psychiatrycznej, o czym była mowa wyżej (vide opinia sądowo psychiatryczna, k. 76 – 78).

W ocenie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie nie budzi wątpliwości to, że K. P. prowadząc w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) dopuścił się przestępstwa o znamionach określonych w art. 178a §1 k.k.

Zauważyć należy, że istnieje różnica pomiędzy rozpoznaniem sprawy o czyn polegający na prowadzeniu samochodu w stanie nietrzeźwości, a takim, gdzie czyn polega na prowadzeniu pojazdu w stanie znajdowania się pod wpływem lub po użyciu substancji odurzającej innej niż alkohol. Postępowanie dowodowe musi nie tylko stwierdzić istnienie takiego środka w organizmie osoby kierującej pojazdem, ale również określić, czy wpłynął on na jej zachowanie w sposób analogiczny, jak w przypadku znajdowania się w stanie nietrzeźwości. Dopiero po takim ustaleniu możliwe będzie przypisanie sprawcy dodatkowego znamienia kwalifikującego, w postaci znajdowania się „pod wpływem” środka odurzającego w rozumieniu art. 178a §1 k.k. (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 października 2013 roku, w sprawie IV KK 136/13, opublikowanym w bazie orzeczeń Lex Nr 1379930). Rozpoznając sprawę sąd dążył do ustalenia, czy środek znajdujący się we krwi oskarżonego miał realny wpływ na jego sprawność psychomotoryczną w stopniu podobnym, jak w sytuacji znajdowania się pod wpływem alkoholu. Prowadząc ocenę zaburzeń zdolności psychomotorycznych wobec dysponowania tylko badaniem krwi należy odwołać się do dowodów opisujących wygląd sprawcy, funkcjonowanie określonych jego organów oraz pozwalających na ustalenie sposobu jego zachowania (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2011 roku, w sprawie V KK 398/10, opublikowane w bazie orzeczeń Lex Nr 848186). W tej mierze rozstrzygająca jest opinia Pracowni Badań Kryminalistycznych, z której wynika, że we krwi oskarżonego K. P. wykryto stężenie związków z klasy amfetamin przekraczające 50 ng/ml, co spowodowało

zaburzenia sprawności psychomotorycznej porównywalne do stanu nietrzeźwości. Sąd nie mógł w tej mierze odwołać się do bezpośrednich świadków zdarzenia, to jest R. S.i C. L., gdyż świadkowie ci nie pamiętali z uwagi na upływ czasu okoliczności interwencji, którą prowadzili w stosunku do oskarżonego.

Czynność sprawcza przestępstwa z art. 178 §1 k.k. polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego pod wpływem środka odurzającego w ruchu lądowym.

K. P. poruszał się – prowadził pojazd mechaniczny, a więc samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który to pojazd był napędzany umieszczonym w nim silnikiem. Przedmiotowy pojazd był prowadzony przez oskarżonego, który pojazd ten wprowadził w ruch i nadał mu kierunek jazdy.

Będąc osobą prowadzącą pojazd, czyli osobą spełniającą czynności związane z ruchem pojazdu K. P. znajdował się pod wpływem środka odurzającego, jakim jest substancja psychotropowa, to jest amfetamina.

Definicja substancji psychotropowej zawarta jest w pkt 25 art. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przepis ten stanowi, że jest to każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy. Z całą pewnością środkiem takim jest amfetamina, która na potrzeby odpowiedzialności karnej w oparciu o przepis art. 178a §1 k.k. traktowana jest, jako środek odurzający. Wskazać należy, że definicja środka odurzającego przyjmowana na potrzeby odpowiedzialności na podstawie art. 178a §1 k.k. jest szersza niż ta wynikająca z przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (porównaj: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2007 roku, w sprawie I KZP 36/06, opublikowana w OSNKW 2007/3/21).

Należy stwierdzić, iż nie ma wątpliwości, że K. P. w dniu 6 grudnia 2014 roku prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się pod wpływem środka odurzającego. W wyniku badania metodami chromatografii gazowej sprzężonej ze spektrometrem mas (vide sprawozdanie z analiz (...)) stwierdzono we krwi K. P. stężenie rzędu 51,44 ng/ml środka odurzającego z klasy amfetamin, co skutkowało zaburzeniami sprawności psychomotorycznej porównywalnymi do stanu nietrzeźwości. Przytoczone przez sąd okoliczności wynikają ze sprawozdania z analiz oraz opinii Pracowni Badań Kryminalistycznych. Znajdujący się w organizmie oskarżonego środek wpłynął na jego zachowanie w sposób analogiczny, jak w przypadku znajdowania się w stanie nietrzeźwości. Stwierdzenie to wyprowadzone jest wprost w opinii Pracowni Badań Kryminalistycznych, który stwierdza, że po zażyciu amfetaminy konkretna osoba ma skłonność do zachowań ryzykownych i agresywnych (w szczególności rozwijania niebezpiecznej prędkości, czy podejmowania wyprzedzania bez zachowania należytej ostrożności), a także nie mając poczucia zmęczenia, co uniemożliwia bezpieczną jazdę. Pobudzenie psychoruchowe skutkuje kłopotami z koordynacją i nadmierną reaktywnością (gwałtowne manewry, zła ocena sytuacji na drodze). Tego rodzaju sytuacje pojawiają się nawet wtedy, gdy środek jest obecny we krwi w niewielkich stężeniach, a typowe stężenie wynosi od 50 ng/ml do kilkuset ng/ml (vide opinia Pracowni Badań Kryminalistycznych, k. 52 – 57). Zważywszy na stężenie wykryte we krwi oskarżonego mieliśmy do czynienia z takim właśnie stanem, co nie zmienia faktu, że bezpośrednio po zatrzymaniu objawy te mogły być jeszcze nieuchwytnie, czy nawet nie zostały stwierdzone (vide protokół pobrania krwi, k. 58v). Nie zmienia to oceny sytuacji i nie może prowadzić do złagodzenia jego odpowiedzialności, czy przyjęcia odpowiedzialności na podstawie art. 87 §1 k.w.

K. P. działał umyślnie oraz z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony, jak wynika z opinii Pracowni Badań Kryminalistycznych musiał spożyć narkotyk przed zatrzymaniem do kontroli drogowej. Oznacza to, że musiał mieć świadomość swojego stanu i pomimo tego zdecydował się na prowadzenie pojazdu mechanicznego. Przyczyny rozpoczęcia jazdy muszą być uznane za błahe, skoro K. P. miał możliwość poruszania się w inny sposób. Oskarżony miał obiektywną możliwość zachowania się zgodnie z prawem, a pomimo tego zdecydował się na prowadzenie pojazdu pod wpływem środka odurzającego, łamiąc tym samym obowiązujące przepisy prawa i popełniając występki z art. 178a §1 k.k.

Końcowo podnieść należy, iż z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu wyeliminowano stwierdzenie o umyślnym naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, które to miałyby zostać określone w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia

20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. Nr 108 z 2005 roku, poz. 908 z późn. zm.; zwana dalej Prawem o ruchu drogowym). Zauważyć należy, że przestępstwo z art. 178a §1 k.k. może być popełnione wyłącznie umyślnie, a uruchomienie pojazdu i jego prowadzenie wymaga zamiaru bezpośredniego. Tego rodzaju kwestia nie budzi wątpliwości w doktrynie i orzecznictwie, a zatem nie ma żadnej potrzeby, by ujmować ją w opisie czynu zarzucanego (przypisanego) oskarżonemu. Przepis art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym faktycznie zabrania kierowania pojazdem osobie w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu, jednak nie zawiera w swojej treści sankcji za naruszenie tego obowiązku. Kierowanie pojazdem pod wpływem środka odurzającego jest przestępstwem z art. 178a §1 k.k., a treść tego przepisu w żaden sposób nie odnosi się do art. 45 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym, gdyż art. 178a §1 k.k. samoistnie penalizuje zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego pod wpływem środka odurzającego, między innymi, w ruchu lądowym. Tym samym powoływanie w opisie czynu art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym nie znajduje żadnego uzasadnienia. Odmiennie byłoby, gdyby przepis art. 178a §1 k.k. odsyłał do przepisów Prawa o ruchu drogowym, czego jak wiadomo nie czyni. Niewątpliwie kierowanie pojazdem pod wpływem środka odurzającego jest naruszeniem zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym (porównaj: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 roku, w sprawie V KZP 2/74, opublikowana w OSNKW 1975/3-4/33), co jest tak oczywiste, że nie ma potrzeby ujmowania tego w opisie czynu przypisywanego sprawcy.

Z podanych wyżej przyczyn skorygowano opis czynu przypisanego oskarżonemu K. P. uznając go za winnego tego, że w dniu 6 grudnia 2014 roku, na ulicy (...) w W., województwa (...), znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy prowadził samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 178a §1 k.k.

Odnosnie drugiego z zarzucanych K. P. czynów nie może być wątpliwości co do tego, że dopuścił się czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przepis art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje zachowanie polegające na posiadaniu wbrew przepisom ustawy środków odurzających lub substancji psychotropowych. Mając na uwadze ustalony stan faktyczny poczynione poniżej rozważania dotyczyć będą w pierwszej kolejności posiadania substancji psychotropowej.

Definicja tego rodzaju substancji została określona w przepisie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a przytoczono ją wyżej. Ponownie stwierdzić należy, że z całą pewnością substancją taką jest amfetamina.

Z protokołu przeszukania samochodu będącego w dyspozycji K. P. zestawionego z opinią Pracowni Badań Chemicznych w W. wynika, iż w trakcie przeszukania ujawniono substancję psychotropową grupy II-P, to jest amfetaminę.

Zgodnie z przepisami ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii istnieją podmioty, które są uprawnione do posiadania substancji psychotropowych, jednakże oskarżony K. P. z całą pewnością nie był osobą uprawnioną do jej posiadania.

Przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest popełniane z chwilą wejścia w posiadanie środków odurzających, czy substancji psychotropowej. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi żadnych wątpliwości to, iż oskarżony w dniu 6 grudnia 2014 roku posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy. Został on bowiem zabezpieczony w jego samochodzie, a sam oskarżony składając wyjaśnienia przyznał się do posiadania tego środka po wcześniejszym jego zakupie od nieustalonej osoby.

Nie ulega również wątpliwości, że ilość zabezpieczonej w niniejszej sprawie amfetaminy wynosiła 0,57 grama netto, co stanowi około 5 – 7 porcji handlowych (vide opinia Pracowni Badań Chemicznych). Z tych przyczyn nie jest możliwe potraktowanie zachowania oskarżonego, jako wypadku mniejszej wagi, by nie wspominać o możliwości umorzenia postępowania na podstawie art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Reasumując, Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie przyjął, iż oskarżony dopuścił się czynu o znamionach określonych w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i uznał K. P. za winnego tego, że w dniu 6 grudnia 2014 roku, na ulicy (...) w W., województwa (...), wbrew przepisom ustawy posiadał środki psychotropowe

w postaci amfetaminy w ilości 0,57 grama netto, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Kierując się dyrektywami zawartymi w art. 3 k.k. oraz art. 53 §1 i §2 k.k. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie uznał, że adekwatnymi dla oskarżonego K. P. karami będą:

- za popełnienie przestępstwa z art. 178a §1 k.k. kara 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- za popełnienie przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kara 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Kary te zostały wymierzone według własnego uznania, z baczeniem na to, by były one orzeczone w granicach przewidzianych przez ustawę, przy czym górną ich granicę wyznaczał stopień zawinienia, a dolną potrzeby prewencji ogólnej.

Stwierdzić należy, że kary zostały wymierzone według własnego uznania, z baczeniem na to, by były one orzeczone w granicach przewidzianych przez ustawę. Jednocześnie w polu widzenia sądu pozostawało to, by orzeczone kary nie przekroczyły stopnia winy, a także by uwzględniały stopień społecznej szkodliwości każdego z czynów przypisanych oskarżonemu. Ponadto wzięto pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kary mają osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając kary uwzględniono motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw poszczególnych przestępstw, właściwości i warunki osobiste sprawcy i zachowanie się oskarżonego po popełnieniu każdego z czynów.

Stopień zawinienia K. P. w przypadku obu przypisanych mu czynów uznano za wysoki. Zauważyć należy, że oskarżony jest osobą dostatecznie dojrzałą, zorientowaną w obowiązujących w społeczeństwie normach i mającą pełną świadomość, co do zachowań zakazanych.

Oskarżony w obu przypadkach miał możliwość zachowania się zgodnego z prawem, a także wiedzę pozwalającą mu na stwierdzenie, że tego typu zachowanie, a więc posiadanie substancji psychotropowych (narkotyków) jest niedopuszczalne i nie można w ten sposób postępować bez narażenia się na odpowiedzialność karną. Podobnie rzecz się ma w przypadku prowadzenia pojazdu w stanie pod wpływem środka odurzającego. Pomimo świadomości, o której sąd wyżej wspominał K. P. dopuścił się obu zarzucanych mu czynów, co zdaniem sądu przesądza o tym, iż działał z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim.

Oba czyny przypisane oskarżonemu K. P. cechują się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Jeżeli mowa o pierwszym z przestępstw to stwierdzić należy, że oskarżony w sytuacji, gdy w jego organizmie znajdował się środek odurzający w ilości odpowiadającej stanowi nietrzeźwości zdecydował się na prowadzenie samochodu osobowego. Wytworzone przez oskarżonego niebezpieczeństwo dla komunikacji było duże, i jak najbardziej realne, o ile weźmie się pod uwagę, że oskarżony poruszał się w centrum miasta stołecznego, w którym ruch jest znaczny i to niezależnie od pory dnia. Niebezpieczeństwo to nie jest tylko abstrakcyjne. Powszechnie wiadome jest, że osoby znajdujące się pod wpływem tego rodzaju środka mają trudności z koncentracją, dochodzi do tego skłonność do ryzykownych i agresywnych zachowań, a także kłopoty z koordynacją i nadmierna reaktywność (vide opinia Pracowni Badań Kryminalistycznych, k. 52 – 57). Zważywszy na stężenie wykryte we krwi oskarżonego, to jest 51,44 ng/ml stwierdzić należy, że odpowiadało ono stanowi nietrzeźwości i związanym z tym zachowaniem porównywalnym do stanu nietrzeźwości. Powszechnie wiadome jest, że nietrzeźwi w potocznym znaczeniu tego słowa kierujący powodują znacznie więcej wypadków lub kolizji aniżeli osoby, które prowadzą pojazdy mechaniczne będąc trzeźwe, czyli wolne od wpływu alkoholu lub środków odurzających. Tym samym oskarżony stanowił potencjalne zagrożenie dla pozostałych uczestników ruchu drogowego.

Co do drugiego z czynów, wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znaczenie dla oceny stopnia społecznej szkodliwości ma ilość posiadanej przez niego substancji psychotropowej, a przy tym

rodzaj tej substancji, jako że amfetamina jest substancją zaliczaną do tak zwanych narkotyków „twardych”. Posiadając ją oskarżony godził w dobro chronione prawem, jakim jest zdrowie publiczne.

W przypadku obu czynów jako okoliczność obciążającą sąd potraktował dotychczasową karalność oskarżonego (vide dane o karalności, k. 44 – 45), aczkolwiek podnieść należy, że dotyczy ona przestępstwa innego rodzaju.

Za okoliczności łagodzące w odniesieniu do obu czynów uznano przyznanie się przez oskarżonego do ich popełnienia, co świadczy o przejawieniu przez niego krytycznej refleksji. Nie mogło również umknąć uwadze sądu, iż oskarżony wyraził skruchę oraz żal za swoje postępowanie.

Wobec oskarżonego K. P. orzeczono, na podstawie art. 42 §2 k.k., środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat.

Orzekanie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów ma na celu wykluczenie z ruchu drogowego osób, które swoim działaniem wykazały, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji.

Zgodnie z przepisem art. 42 §2 k.k. sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w art. 42 §1 k.k. znajdował się pod wpływem środka odurzającego.

Zakres zakazu prowadzenia pojazdów powinien, przede wszystkim, odnosić się do pojazdu, z prowadzeniem którego łączyło się naruszenie bezpieczeństwa w komunikacji.

Mając to na uwadze wobec oskarżonego K. P. orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

W polu widzenia sądu pozostawało to, że stężenie środka odurzającego we krwi K. P. prowadziło do zakłócenia czynności psychofizycznych w stopniu odpowiadającym stanowi nietrzeźwości (vide opinia Pracowni Badań Kryminalistycznych, k. 52 – 57). Oskarżony swoim zachowaniem naruszył fundamentalną dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, określoną w art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym, zasadę trzeźwości (w potocznym znaczeniu tego słowa) jego uczestnika. Sprawca zlekceważył obowiązujące zasady bezpieczeństwa, przy czym postąpił nie tylko nierozważnie, ale przede wszystkim wykazał się brakiem odpowiedzialności, jakże niezbędnej w sytuacji, w której się znajdował.

W związku z tym sąd przyjął, że za zagrożenie bezpieczeństwa adekwatnym okresem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów, a więc wyłączenia sprawcy z ruchu, będzie okres trzech lat.

W ocenie sądu przez okres ten oskarżony nie mogąc uczestniczyć w ruchu drogowym, jako kierujący pojazdami mechanicznymi będzie miał możliwość nabrania odpowiedzialności. Ponadto orzeczony środek karny zmusi K. P. do bezwzględnie przestrzegania zasad bezpieczeństwa w przyszłości oraz przekona wszystkich uczestników ruchu do bezdyskusyjnego podporządkowania się ustanowionym zasadom.

Środek karny – przepadek dowodu rzeczowego określonego w pkt 1 wykazu dowodów rzeczowych nr I/1996/14 (k. 21 akt sprawy) – orzeczono na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Powołany przepis przewiduje obligatoryjne orzeczenie przepadku środka odurzającego lub substancji psychotropowej w sytuacji skazania sprawcy na podstawie art. 62 powołanej ustawy, co dodatkowo ma wzmocnić w oskarżonym poczucie odpowiedzialności za popełniony czyn.

Mając na uwadze orzeczenie wobec oskarżonego K. P. jednostkowych kar pozbawienia wolności za zarzucane, a w wyroku przypisane mu czynu wymierzono mu, na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 §1 k.k., karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Warunki te określa art. 85 §1 k.k. stanowiąc, iż jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, której podstawą są – zgodnie z art. 85 §2 k.k. – wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w art. 85 §1 k.k., a jednocześnie podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu (art. 85 §3 k.k.).

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie zastosował przepis art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, jako względniejszy dla skazanego. W związku z nowelizacją kodeksu karnego, obejmującą jego wiodące instytucje, sąd zobligowany został do stosowania zmienionych rozwiązań – obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku, jednakże z możliwością zastosowania ustawy w brzmieniu obowiązującym poprzednio, jeżeli uzna, iż jest ona względniejsza dla sprawcy. Ustawą „względniejszą dla sprawcy”, w rozumieniu art. 4 §1 k.k., jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw, przy czym ocena ta winna być dokonana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy. Co istotne, przy dokonywaniu oceny poszczególnych ustaw w celu ustalenia, która z nich jest „względniejsza” w rozumieniu art. 4 §1 k.k., równorzędne znaczenie mają zarówno sama wysokość sankcji przewidzianych za ten sam typ przestępstwa w porównywanych ustawach, jak i warunki zaostżenia i łagodzenia kary, nakładania obowiązków oraz orzekania nawiązek i innych środków karnych, skutki skazania i przedawnienie (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2012 roku, w sprawie V KK 447/11, opublikowany w bazie orzeczeń Lex Nr 1228655). Dokonując oceny zgodnie z powyższymi wskazaniem, w ocenie sądu za względniejszą dla sprawcy uznać należy kodeks karny w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 roku.

Dokonując wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie zastosował kumulację, ponieważ zastosowanie asperacji lub absorpcji byłoby w przypadku skazanego K. P. nieuzasadnione.

Kodeks karny do 30 czerwca 2015 roku nie przewidywał reguł wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności. Obecnie zgodnie z art. 85a k.k. obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przepis ten nie został powołany w podstawie orzeczenia, co jest konsekwencją powołania, jako podstawy wymierzenia kary łącznej przepisu art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku. Niezależnie od tego, zgodnie z ugruntowanym już orzecnictwem, przy orzekaniu kary łącznej w polu widzenia sądu musi pozostawać stosunkowo brak odstępów czasu pomiędzy przestępstwami, brak podobieństwa przestępstw, za które K. P. został skazany, liczbę przestępstw, sposób ich popełnienia, a wreszcie motywy, jakimi przy popełnianiu przestępstw sprawca się kierował. Przy orzekaniu kary łącznej sąd również powinien mieć na uwadze stopień zawinienia oraz właściwości i warunki osobiste skazanego. Wypada zauważyć, iż popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary surowszej od wynikającej z zasady absorpcji (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 stycznia 2014 roku, w sprawie II AKa 271/13, opublikowany w bazie orzeczeń Lex Nr 1425429).

W realiach niniejszej sprawy za zastosowaniem kumulacji przemawia nie tylko sposób i charakter popełnianych przestępstw, ale także ich liczba oraz motywy, jakimi przy ich popełnianiu oskarżony się kierował. Pamiętać należy, że zastosowanie absorpcji jest wyjątkowe i może mieć miejsce tylko wtedy, gdy związek podmiotowo – przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, iż upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku zbiegu pomijalnego lub ciągu przestępstw i nie ma potrzeby podwyższania progu represji karnej.

Popełniane przez K. P. przestępstwa nie były podobne w rozumieniu przepisu art. 115 §3 k.k.

Podkreślenia wymaga, iż na wymiar kary łącznej nie może mieć wpływu wzgląd na stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przypisanych sprawcy przestępstw. Stopień społecznej szkodliwości zbiegających się przestępstw ma

decydujący wpływ na wymiar kar jednostkowych, zaś przy wymiarze kary łącznej decydujący powinien być wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, co obecnie wprost wynika z przepisu art. 85a k.k.

Okoliczności popełnienia przestępstw w zbiegu realnym nie mogą pozostawać bez wpływu dla określenia dolegliwości, jaką ma odnieść sprawca za przypisane mu przestępstwa. Popełnienie nie jednego przestępstwa samo przez się nie jest okolicznością obciążającą, jednak stosowanie absorpcji byłoby nie do pogodzenia z wymaganiami prewencji ogólnej i szczególnej, gdyż prowadziłoby to do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno przestępstwo i praktycznie do jego bezkarności.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie łącząc jednostkowe kary pozbawienia wolności miał możliwość wymierzenia kary od 3 miesięcy pozbawienia wolności do 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymienione wyżej okoliczności legły u podstaw uznania, że kara łączna 6 miesięcy pozbawienia wolności to sprawiedliwa i adekwatna kara łączna za popełnione czyny. Jest to kara odpowiednio dolegliwa i odczuwalna dla oskarżonego, a jednocześnie spełnia swój cel w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także zapobiegawczo i wychowawczo będzie oddziaływała na K. P..

Analiza dotychczasowego zachowania oskarżonego, który był karany, chociaż za przestępstwo innego rodzaju nie pozostawia wątpliwości co do tego, że wymierzenie mu łagodniejszej kary łącznej byłoby nieuzasadnione żadnymi względami.

Brak dostatecznie dolegliwej kary zamiast korygować osobowość oskarżonego utwierdziłby go w przekonaniu o bezkarności, a także celowości i realnej możliwości uniknięcia odpowiedzialności, co utrwałoby cechy społeczne, zamiast je eliminować. „Odstraszący” efekt kary powinien zmaterializować się w umyśle sprawcy i wytworzyć przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości. Tylko wtedy rodzi się uzasadnione prawdopodobieństwo, że sprawca skazany na karę relatywnie surową powstrzyma się przed ponownym rozmyślnym popełnieniem czynu zabronionego.

W ocenie sądu wymierzona w ten sposób kara łączna oraz środki karne powinny odnieść właściwy skutek zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

W zakresie prewencji indywidualnej orzeczone kary jednostkowe oraz kara łączna pozbawienia wolności oraz środki karne winny skłonić oskarżonego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec powrotowi do przestępstwa oraz wzmocnić poczucie odpowiedzialności za penalizowane przepisami kodeksu karnego zachowanie. Natomiast w zakresie prewencji ogólnej orzeczone kara i środek karne uświadomią społeczeństwu, iż popełnienie przestępstw z art. 178a §1 k.k. oraz art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wiąże się z reakcją wymiaru sprawiedliwości, która obejmuje nie tylko wymierzenie kary, ale także środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów oraz przepadku środków odurzających, czy substancji psychotropowych.

Mając na uwadze dodatnią prognozę kryminologiczną dotyczącą K. P. zdecydowano się na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący pięć lat. Dodatniej prognozy kryminologicznej nie umniejsza uprzednia karalność oskarżonego (vide dane o karalności, k. 44 – 45), gdyż skazanie to dotyczyło przestępstwa innego rodzaju.

W przypadku K. P. ustalono istnienie dodatniej prognozy kryminologicznej w oparciu o prowadzenie przez niego ustabilizowanego trybu życia, co przejawia się w prowadzeniu działalności gospodarczej.

Ustalając okres próby na pięć lat sąd kierował się tym, by okres ten zapewniał skuteczne wychowawcze oddziaływanie na skazanego, a jednocześnie wymógł na nim zachowanie zgodne z normami prawa. Okres próby przy dotychczasowej uprzedniej karalności oskarżonego umożliwi także zweryfikowanie trafności postawionej w stosunku do niego prognozy kryminologicznej.

Mając na uwadze fakt warunkowego zawieszenia wykonania oskarżonemu K. P. kary łącznej pozbawienia wolności sąd wymierzył mu, na podstawie art. 71 §1 k.k., grzywnę w rozmiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Wysokość grzywny orzeczonej obok kary łącznej pozbawienia wolności dostosowana jest do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu K. P. w wyroku, a nadto uwzględnia jego sytuację majątkową.

Stwierdzić należy, że wymiar grzywny orzekanej na podstawie art. 71 §1 k.k. powinien być w zasadzie proporcjonalny do orzekanej kary pozbawienia wolności. Wobec skorzystania przez sąd z możliwości warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, grzywna stanowi w istocie jedyną realną dolegliwość pozwalającą odczuć oskarżonemu K. P. materialnie naganność postępowania, więc również w oparciu o ten fakt ustalono jej wysokość, przy czym liczba stawek dziennych uwzględnia społeczną szkodliwość zarzuconych, a w wyroku przypisanych oskarżonemu czynów, a wysokość stawki dziennej ustalona została przy uwzględnieniu możliwości finansowych oskarżonego.

W realiach niniejszej sprawy orzeczone grzywna będzie de facto jedyną faktyczną dolegliwością związaną ze skazaniem oskarżonego za popełnione przestępstwa, nie można bowiem, a priori, zakładać, że dojdzie do zarządzenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego, co do którego, przynajmniej na etapie rozpoznania sprawy i wyrokowania, istniała dodatnia prognoza kryminologiczna.

Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie znany jest pogląd wyrażony w doktrynie i orzecznictwie, iż w sytuacji, gdy sąd zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności, orzeczenie grzywny na podstawie art. 71 §1 k.k. jest możliwe wyłącznie wówczas, gdy kara grzywny nie jest przewidziana w sankcji przepisu typizującego przestępstwo przypisane oskarżonemu, jak również wtedy, gdy nie ustalono, aby działał on w warunkach określonych w art. 33 §2 k.k. (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 2010 roku, w sprawie III KK 15/10, opublikowany w bazie orzeczeń Lex Nr 577193; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2008 roku, w sprawie II KK 42/08, opublikowany w bazie orzeczeń Lex Nr 393913).

Z poglądem tym nie sposób się zgodzić z następujących przyczyn.

Przede wszystkim, nie budzi wątpliwości to, że grzywna orzekana na podstawie art. 71 §1 k.k. ma charakter akcesoryjny (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2009 roku, w sprawie II KK 332/08, opublikowany w bazie orzeczeń Lex Nr 512957; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2009 roku, w sprawie IV KK 155/08, opublikowany w OSNwSK 2009/1/1086).

Sąd Najwyższy w przeszłości, na gruncie przepisu art. 75 §1 k.k. z 1969 roku kilkakrotnie wypowiedział się w kwestii możliwości orzeczenia grzywny w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności.

W orzecznictwie dominujący jest pogląd, iż grzywna mająca charakter alternatywny, a przewidziana w sankcji przepisu określającego przestępstwo, za które sprawcę skazano, nie wyłącza możliwości orzeczenia grzywny na podstawie art. 71 §1 k.k., jeżeli orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, gdyż przez wybór kary pozbawienia wolności wyeliminowana została możliwość orzeczenia grzywny przewidzianej w przepisie określającym przestępstwo (porównaj orzecznictwo na gruncie art. 75 §1 k.k. z 1969 roku: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 1970 roku, w sprawie VI KZP 34/70, opublikowana w OSNKW 1970/11/140; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1978 roku, w sprawie VII KZP 15/76, opublikowana w OSNKW 1978/4-5/41). O ile porówna się treść przepisu art. 75 §1 k.k. z 1969 roku i art. 71 §1 k.k. obecnie obowiązującego kodeksu karnego to jasne jest, że zmiana brzmienia nie ma żadnego znaczenia na sposób rozumienia tych przepisów. Oznacza to, że orzecznictwo to nie straciło na swojej aktualności.

Sąd Najwyższy w obszernym uzasadnieniu uchwały z dnia 20 października 1994 roku (w sprawie I KZP 16/94, opublikowanej w OSNKW 1994/11-12/66) wyraźnie stwierdził, iż sąd nie może być pozbawiony ani możliwości zastosowania surowszego rodzaju kary, a więc kary pozbawienia wolności, ani też nie może być pozbawiony możliwości

oceny, że tak ukształtowaną karę należy „uzupełnić” w postaci jej części składowej, jaką jest grzywna orzekana na podstawie art. 75 §1 k.k. z 1969 roku w celu zapewnienia „rzeczywistej dolegliwości” i przeciwdziałaniu opinii o pobłażliwości wobec sprawcy przestępstwa, tylko z tej przyczyny, iż istniała teoretyczna możliwość wymierzenia za dany czyn kary tak zwanej grzywny samoistnej. Pogląd ten zachowuje swoją aktualność i został przytoczony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 roku (w sprawie I KZP 12/00, opublikowanym w OSNKW 2005/5-6/44), gdzie stwierdzono, iż orzeczenie grzywny na podstawie art. 71 §1 k.k. jest niedopuszczalne tylko wtedy, gdy zaistniały podstawy do jej wymierzenia określone w art. 33 §2 k.k. albo w sankcji przepisu typizującego przestępstwo przewidziana jest kumulatywna kara grzywny. Pogląd ten jest racjonalny i z tych przyczyn jest podzielany przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie. Pozwala ona bowiem na „obostrzenie” kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania przez orzeczenie grzywny o charakterze akcesoryjnym.

Stosownie do przepisu art. 63 §1 k.k., wobec orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zaliczono na poczet wymierzonej oskarżonemu grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 grudnia 2014 roku do dnia 7 grudnia 2014 roku. Zaliczając okres rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet grzywny wymierzonej K. P. ustalono, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

W związku z orzeczeniem wobec K. P. środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na poczet tego środka, na podstawie art. 63 §2 k.k., zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 6 grudnia 2014 roku do dnia 11 sierpnia 2015 roku. Na marginesie podnieść należy, że od dnia 1 lipca 2015 roku obowiązuje przepis art. 63 §4 k.k., który wprost przewiduje możliwość zaliczenia na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy. Mając jednak na uwadze to, że okres zatrzymania prawa jazdy rozpoczął swój bieg z dniem 6 grudnia 2014 roku, jako podstawę prawną zaliczenia orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wskazano przepis art. 63 §2 k.k.

Stosownie do treści art. 626 §1 k.p.k. w orzeczeniu kończącym postępowanie sąd określa, kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu.

Na koszty sądowe składają się opłaty oraz wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, w myśl art. 616 §2 pkt 1 i 2 k.p.k.

Od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, na podstawie 616 §1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 616 §2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 618 §1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. Nr 146 z 2009 roku, poz. 1188 z późn. zm.) w zw. z §2 ust. 1 – 3, §3 ust. 1, §14 ust. 2 pkt 1 i 3 oraz §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), zasądzone na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. F. G. w W. kwotę 546 złotych 12 groszy tytułem wynagrodzenia za obronę wykonaną z urzędu.

Wynagrodzenie w tej wysokości ustalono na podstawie wskazanych wyżej przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku. Przyjmując za podstawę powyższe przepisy sąd zasądził na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. F. G. w W. kwotę odpowiadającą stawce minimalnej w postępowaniu uproszczonym, podwyższoną o liczbę rozpraw, które się odbyły w postępowaniu zwyczajnym oraz stawkę podatku od towarów i usług. Nie dopatrzonego istnienia okoliczności tego rodzaju, które uzasadniałyby zasądzenie wynagrodzenia w wysokości przekraczającej obowiązujące stawki minimalne.

W niniejszej sprawie opłata od orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wynosi 120 złotych, stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 z późn. zm., zwana dalej ustawą o opłatach w sprawach karnych). Opłata od grzywny wynosi, zgodnie z treścią art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych, 10 procent od kwoty wymierzonej

grzywny, a zatem w niniejszej sprawie 200 złotych. Reasumując, łącznie opłata od orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz grzywny wynosi 320 złotych.

Na wydatki w niniejszej sprawie składają się:

- na podstawie art. 618 §1 pkt 1 k.p.k. i §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.) ryczałt za doręczenia w wysokości łącznie 40 złotych, odrębnie za postępowanie przygotowawcze i postępowanie przed sądem;

- na podstawie art. 618 §1 pkt 10 k.p.k. i §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 roku w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. poz. 861) koszty związane z uzyskaniem zaświadczenia z Krajowego Rejestru Karnego w wysokości 30 złotych;

- na podstawie art. 618 §1 pkt 9 k.p.k. należności związane z wydaniem opinii przez biegłych lekarzy psychiatrów oraz z zakresu badań chemicznych (co do środka ujawnionego u oskarżonego oraz zawartości substancji psychotropowej we krwi oskarżonego).

Od oskarżonego K. P. zasądzono na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1500 złotych tytułem częściowych wydatków, a w pozostałej części zwolniono go, na podstawie art. 624 §1 k.p.k., od zapłaty kosztów sądowych, ustalając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Powołany przepis art. 624 §1 k.p.k. stanowi, że sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

W realiach niniejszej sprawy, mając w polu widzenia sytuację materialną oskarżonego K. P., a także wysokość wymierzonej mu grzywny sąd doszedł do wniosku, że uiszczenie przez oskarżonego kosztów sądowych w pełnej wysokości byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Mając na uwadze powyższe rozważania i na podstawie powołanych powyżej przepisów Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.